

Hà Xuân Cuộc Đời

Quyên Di

Tôi yêu mùa Thu nhưng thích mùa Xuân. Thu có ngọn gió dịu dàng thì Xuân có nắng vàng ấm áp. Thu có cỏ cây ngả màu buồn mơ thì Xuân có chồi nẩy xanh mướt, hoa nở thắm tươi. Thu có mây tím giăng ngang bầu trời thì Xuân có trời xanh lồng lộng, mây trắng nõn nà. Thu cho tôi không khí gia đình ấm cúng thì Xuân mời gọi tôi cất bước lãng du. Thu giúp tôi mở cánh cửa nội tâm để tìm vào nương ẩn thì Xuân mở cánh cửa đời cho tôi tung cánh hân hoan.

Tôi yêu mùa Thu nhưng thích mùa Xuân. Tình cảm dành cho mỗi mùa tuy có khác, nhưng cả hai đều trọn vẹn, tràn đầy. Tuy nhiên dù sao đi nữa, tôi cũng phải nhận rằng mùa Xuân vui tươi hơn mùa Thu.

Vũ trụ có những bí mật đáng yêu của nó. Tôi quan sát một cành đào khô trong những ngày mùa Đông lạnh lẽo. Cành đào khẳng khiu trơ trụi, nếu nó không còn gắn liền với cội đào thì người ta không thể nhận diện ra nó là cành đào nữa. Tôi không ngờ rằng bên trong cái cành cây đen đui khẳng khiu đó, sức sống vẫn tiềm ẩn, mà là một sức sống mãnh liệt. Bên dưới lớp đất chỗ cội đào mọc lên, nguồn mạch sự sống vẫn tràn đầy, sung mãn; mạch nước ngọt ngào bổ dưỡng luân chuyển qua đây. Rễ cội đào hút chất bổ dưỡng đó, biến thành nhựa luyện dự trữ trong thân và đẩy chúng tới các cành cây, cho các cành cây sức sống. Trong sức sống ấy, những chồi non, những lá mướt, những nụ, những hoa tiềm ẩn, chờ tới một ngày vũ trụ định trước, làm nẻ lớp vỏ cây khô, vươn ra chào đón nắng vàng gió mát. Ngày ấy là mùa Xuân.

Cành đào kia chỉ là một hình ảnh. Vũ trụ còn bao nhiêu bí mật kỳ diệu và đáng yêu khác. Những bí mật ấy, hầu như được tỏ lộ rất nhiều trong mùa Xuân.

Sự luân chuyển của bốn mùa, chính nó cũng là một bí mật kỳ diệu. Đời tôi trải qua biết bao nhiêu mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, nhưng rất ít khi tôi suy nghĩ về nó. Những điều kỳ diệu, những phép lạ của

cuộc đời xảy ra quá nhiều khiến cho người ta không còn cho đó là kỳ diệu, lạ lùng nữa, nó đã trở thành một chuyện tự nhiên. Thật ra không phải tự nhiên mà có mùa Xuân, cũng như không phải tự nhiên mà có những mùa khác trong năm. Sự vận hành kỳ diệu của trái đất, mặt trời và thái dương hệ theo chu kỳ của nó, kéo theo sự thay đổi của thời tiết, khí hậu, nhiệt độ, khung cảnh không gian, điều kiện dinh dưỡng và phát triển vạn vật... mới tạo nên các mùa trong năm. Mỗi điều trong những điều ta vừa lược qua một cách tổng quát đều là những sự kỳ diệu to lớn, khoa học dù vạn năng cũng chưa khám phá ra hết được.

Sự luân chuyển bốn mùa trong năm khiến cho mùa Xuân theo đúng chu kỳ mới trở lại. Người lạc quan thì nói rằng: "Trong mùa Đông có ẩn chứa mùa Xuân," còn người bi quan thì than thở: "Xuân đang đến nghĩa là Xuân đang qua." Tuy nhiên, người ta than thở vì mùa Xuân của đất trời mau qua, không nhiều bằng người ta than thở vì mùa Xuân của cuộc đời quá ngắn.

Đời người ta cũng có mùa Xuân. Tuổi trẻ với niềm vui tươi thắm, sức sống dạt dào, khối óc và trái tim mở ra với muôn tình ý say sưa, cao đẹp... chính là mùa Xuân của cuộc đời. Ở tuổi ấy, bao nhiêu ước mơ đã chớm, bao nhiêu lý tưởng sáng ngời đã được vạch ra, bao nhiêu tình cảm cao thượng đã khơi nguồn, bao nhiêu đam mê cuồng nhiệt đã trào dâng. Ở tuổi ấy, giấc mộng đời đẹp hơn hoa cỏ mùa Xuân, ý hướng đời cao hơn trời mây lồng lộng. Nhưng người ta không giữ mãi được mùa Xuân. "Mộng bèn năm xưa chỉ là mơ qua." (*) Ước mơ tàn héo, lý tưởng đen tối, tình cảm cạn nguồn, đam mê chết lịm, người ta đi dần đến mùa Đông lạnh lẽo của cuộc đời.

Mùa Xuân của đất trời đi rồi lại đến. Nhưng với nhiều người, mùa Xuân cuộc đời đi rồi sẽ không bao giờ trở lại, và người ta thường chết trong sự giá lạnh của mùa Đông. Vì vậy, người ta thường kết luận: so với mùa Xuân của đất trời, mùa Xuân cuộc

đòi quá ngắn, và rằng Thượng Đế đã bắt công khi cho mùa Xuân đất trời đi, đến theo chu kỳ của vũ trụ, còn không cho con người tìm lại được mùa Xuân của cuộc đời mình. Người ta không biết rằng Xuân của đất trời đã đến thì bắt buộc phải đi, Còn Xuân của cuộc đời, nếu người ta biết giữ, khi đến rồi sẽ không còn đi nữa. Và như thế, cả cuộc đời mình sẽ là một mùa Xuân bất diệt.

Đặc điểm chính yếu của mùa Xuân đất trời là niềm vui, sự thắm tươi của màu sắc, và sự đâm chồi nảy lộc của cỏ cây. Với đời người cũng thế. Khi ta vui, ta tươi tắn, ta còn phát sinh những tư tưởng và tình cảm tốt đẹp... khi ấy ta còn mùa Xuân. Khi ta còn yêu thương chan chứa, trái tim ta còn rung động với những tình cảm trong lành, ta còn cảm xúc vì tình người; khi lý tưởng vẫn còn là ngôi sao hướng dẫn đời ta; khi ta còn biết ước mơ những điều cao đẹp và quyết tâm hành động cho những ước mơ đó thành hình; khi ta luôn sống an hòa với chính mình, với tha nhân... khi ấy mùa Xuân vẫn còn mãi trong ta, cho dù có thể làn da ta không còn mịn màng, đôi môi ta không còn tươi mọng, vàng trán ta không còn phẳng phiu, tay ta không còn nhanh nhẹn, chân ta không còn vững mạnh và nhảy nhót như chú sơn dương.

Nhưng làm sao có được những điều ấy khi thời gian cứ đến, đều đặn và lạnh lùng, gặm nhấm và tàn phá cơ thể ta, làm cho ta mệt mỏi và chán nản?

Có nhiều phương pháp huấn luyện cơ thể để sức khoẻ tăng cường hay ít ra không giảm sút quá đáng. Nhưng quan trọng hơn cả vẫn là tinh thần. Tinh thần được giữ vững thì thân xác cũng vượt qua được những thử thách cam go. Cụ Tú Lãm trong tác phẩm "Nửa Chừng Xuân" của Khái Hưng đã trở lại cho hai con ba bảo vật để giữ được mùa Xuân của cuộc đời, trước khi cụ bước sang thế giới bên kia, đó là: "giữ niềm vui, giữ tâm hồn trong sạch và đem hết nghị lực ra làm việc." Tôi nghĩ đó là một lời khuyên thật quý báu.

Nhưng có một cách giữ được mùa Xuân cuộc đời mãi mãi, đó là hướng lòng về Thượng Đế. Ngài là Đấng tạo dựng mùa Xuân đất trời cũng như mùa Xuân cuộc đời. Ngài làm cho tuổi thanh xuân ta vui tươi. Ngài cũng chính là mùa Xuân miên viễn. Hướng lòng về Ngài trong mọi giai đoạn, hoàn cảnh của cuộc đời, ta sẽ như bông hướng dương luôn hướng về mặt trời để nhận lãnh những tia sáng ấm áp, giữ cho bông hoa - mùa Xuân cuộc đời ta nở tươi mãi mãi.

Bởi thế, với đất trời, tôi yêu mùa Thu và thích mùa Xuân. Nhưng với cuộc đời, tôi yêu thích một mùa Xuân bất diệt.

(*) Bên Cầu Biên Giới, Phạm Duy.

